

Sygn. akt: I C 622/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2022 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska- Dzażdżewska
Protokolant:	sekretarz sądowy Joanna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2022 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda B. (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 1.633,77 zł (jeden tysiąc sześćset trzydzieści trzy złote 77/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- od kwoty 492 zł od dnia 24.08.2021 r.

- od kwoty 1.141,77 zł od dnia 15.01.2021 r.

w każdym przypadku do dnia zapłaty.

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.117 zł tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia za okres od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

SSR Anna Kurzynowska- Dzażdżewska

Sygn. akt I C 622/21

UZASADNIENIE

Powód B. (...) S.A. z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 492 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 sierpnia 2021 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 1.141,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 19 grudnia 2020 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanej J. R. (1). Sprawca wypadku miał zawartą polisę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ze stroną pozwaną. Pozwany w trakcie postępowania likwidacyjnego zakwalifikował przedmiotową szkodę jako częściową oraz przyznał i wypłacił na rzecz poszkodowanej odszkodowanie w kwocie 1.086,73 zł. W ocenie powoda zaproponowana przez pozwanego kwota odszkodowania jest zaniżona, gdyż z prywatnej kalkulacji sporządzonej na zlecenie powoda wynika, że celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty

przywrócenia przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed szkody wynoszą 2.228,50 zł. Powód wskazał, że kwota dotychczasowo wypłacona poszkodowanemu nie odzwierciedla w pełni rzeczywistych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia z dnia 19 grudnia 2020 r. Dochodzona niniejszym pozwem kwota stanowi różnicę pomiędzy kosztem naprawy określonym w prywatnej kalkulacji wraz z kosztami sporządzenia tej kalkulacji, a sumą pieniężną wypłaconą przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego. W wyniku umowy cesji wierzytelność powód nabył całość praw do odszkodowania z tytułu przedmiotowej szkody w pojeździe.

W odpowiedzi na pozew **pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W.** wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany nie kwestionował, że ubezpieczył odpowiedzialność cywilną wynikającą z posiadania i prowadzenia pojazdu sprawcy szkody, a okres ubezpieczenia obejmował datę kolizji drogowej. Ponadto pozwany potwierdził, iż wypłacił już kwotę 1.086,73 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Pozwany podkreślił, że w niniejszej sprawie zasadnym jest ustalenie czy przedmiotowy samochód został naprawiony przez poszkodowaną - ma to znacznie dla określenia rzeczywistych rozmiarów szkody. Pozwany kwestionował zasadność żądania przez powoda zwrotu kosztów prywatnej opinii, wskazując że nie pozostają one w związku przyczynowym ze zdarzeniem powodującym szkodę.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19 grudnia 2020 r. doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzeniu uległ samochód marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należący do poszkodowanej J. R. (1). W chwili zdarzenia sprawca kolizji korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) z siedzibą w W.

(dowód: okoliczności bezsporne)

W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel, uznając swoją odpowiedzialność co do zasady decyzją z dnia 14 stycznia 2021 r. przyznał i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 1.086,73 zł.

(dowód: decyzja pozwanego z dnia 14 stycznia 2021 r. – k. 15)

Pojazd marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jest nadal w posiadaniu poszkodowanej, nie został on naprawiony ale nadaje się do użytkowania.

(dowód: zeznania świadka J. R.– k. 60-60 v)

W dniu 13 lipca 2021 r. poszkodowana zawarła umowę cesji wierzytelności z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O.. Na podstawie umowy poszkodowana przelała na rzecz ww. wierzytelność o naprawienie szkody, jaką posiadała wobec pozwanego z tytułu szkody wyrządzonej na skutek kolizji z dnia 19 grudnia 2020 r. Następnie w dniu 13 lipca 2021 r. wierzytelność ta została zbyta na rzecz powoda.

(dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 13 lipca 2021 r. – k. 25-27, umowa cesji wierzytelności z dnia 13 lipca 2021 r. – k. 18-19)

Powód, nie zgadzając się z ustaleniami ubezpieczyciela dotyczącymi wysokości szkody, wystąpił do niezależnego rzeczoznawcy o sporządzenie kalkulacji naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe. Zgodnie ze sporządzoną kalkulacją koszt naprawy pojazdu w celu przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia wynosi 2.228,50 zł. Koszt sporządzenia prywatnej opinii rzeczoznawcy na zlecenie powoda wyniósł 492,00 zł. Powód powołując się na ową kalkulację wezwał pozwanego do pełnej kompensacji szkody. Pozwany odmówił dalej idących roszczeń.

(dowód: kosztorys rzeczoznawcy wykonany na zlecenie powoda– k. 14-17, faktura nr (...) – k. 34, wezwanie do zapłaty – k. 16-17)

Sąd zważył, co następuje:

Opisany stan faktyczny był w znacznej mierze bezsporny. Pozwany nie kwestionował bowiem przebiegu zdarzenia z dnia 19 grudnia 2020 r. ani tego, że obejmował sprawcę szkody komunikacyjnej ochroną ubezpieczeniową. Niesporne między stronami było również to, że pozwany wypłacił odszkodowanie w kwocie 1.086,73 zł. Na rozprawie w dniu 4 lutego 2022 r. pełnomocnik powoda cofnął wniosek o przeprowadzanie dowodu z opinii biegłego sądowego oraz wskazał, że akceptuje wysokość kosztów naprawy pojazdu przedstawioną w prywatnej kalkulacji sporządzonej na zlecenie powoda.

Pozostałe okoliczności sąd ustalił w oparciu przedłożone do akt sprawy dokumenty prywatne, których wiarygodność nie budziła wątpliwości, a także zeznania świadka J. R. (1).

Kwestią sporną w niniejszej sprawie była wysokość należnego powodowi odszkodowania. Pozwany kwestionował zasadność żądania przez powoda zwrotu kosztów prywatnej opinii, wskazując że nie pozostają one w związku przyczynowym ze zdarzeniem powodującym szkodę. Ponadto w ocenie pozwanego zasadnym było ustalanie zakresu i kosztu naprawy pojazdu dokonanej przez poszkodowaną – celem ustalenia rzeczywistego rozmiaru szkody.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W myśl natomiast dyspozycji art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody winno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo pociągałoby za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W przypadku szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu przyjmuje się, że jej naprawienie polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty odpowiadającej wysokości kosztów koniecznych do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego, z tym zastrzeżeniem, że chodzi o koszty celowe, ekonomicznie uzasadnione (vide wyrok SN z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72). Zgodnie ze stanowiskiem judykatury roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości. Wobec powyższego należy stwierdzić, iż szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, przy czym żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu. (vide wyrok SN z dnia 27 czerwca 1988 r. sygn. akt I CR 151/88).

Mając powyższe na uwadze, sąd uznał, że powód mógł domagać się zapłaty odszkodowania w wysokości kosztorysowych kosztów naprawy pojazdu. Obowiązek naprawienia szkody poprzez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Skoro wykonanie naprawy nie jest warunkiem koniecznym ustalenia i wypłaty odszkodowania, to zakład ubezpieczeń nie jest uprawniony do uzależnienia wypłaty odszkodowania m. in. od przedłożenia przez poszkodowanego faktur za naprawę pojazdu (vide wyrok SN z dnia 16.05.2002 r. sygn. akt V CKN 1273/00). Jak wynika z kalkulacji przedłożonej przez powoda koszt naprawy pojazdu do stanu sprzed powstania szkody wynosiłby 2.228,40 zł.

Powód na swoje zlecenie wykonał kalkulację kosztorysową szkody powstałej w uszkodzonym pojeździe, której koszt wyniósł 492,00 zł. Wobec tego, że pozwany zobligowany jest zgodnie z art. 361 k.c. naprawić szkodę w całości, zdaniem

Sądu powinien zwrócić powodowi pozostające w normalnym związku przyczynowym ze szkodą koszty sporządzenia tej kalkulacji, albowiem gdyby szkoda nie zaistniała wydatek ten nie zostałby poniesiony. Przy tym Sąd nie podziela stanowiska pozwanego, że powód jako zajmujący się zawodowo dochodzeniem odszkodowań powinien we własnym zakresie ponosić koszty weryfikacji wysokości dochodzonego odszkodowania. Zdaniem Sądu powód ma prawo zlecać kalkulacje wysokości szkody osobom posiadającym specjalistyczną wiedzę z tego zakresu, a koszty takiej ekspertyzy wchodzi w zakres dochodzonego odszkodowania. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 maja 2019 r. sygn. akt III CZP 68/18, wskazał, że nabywcy w drodze przelewu wierzytelności o odszkodowanie za szkodę komunikacyjną przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot uzasadnionych kosztów ekspertyzy zleconej osobie trzeciej tylko wtedy, gdy jej sporządzenie było w okolicznościach sprawy niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. Każdorazowo należy więc ocenić, czy w danej sprawie poniesienie tego wydatku było obiektywnie konieczne. Obowiązek wykazania takiej konieczności spoczywa na żądającym zwrotu takich kosztów, a więc w tym przypadku na powodzie. W niniejszej sprawie pozwany blisko dwukrotnie zaniżył zasadny koszt naprawy w swoim kosztorysie. W takich okolicznościach wydatek na prywatną ekspertyzę był wydatkiem koniecznym i uzasadnionym.

Mając na uwadze powyższe, w oparciu o dokumenty przedłożone w niniejszej sprawie i wykazane wyżej kryteria Sąd ustalił, iż koszt naprawy pojazdu wynosi 2.228,50 zł

Strona pozwana wypłaciła już poszkodowanej kwotę 1.086,73 zł, a więc roszczenie powoda uzasadnione jest do kwoty 1.633,77 zł co stanowi różnicę pomiędzy kosztami naprawy wyliczonymi w kalkulacji wykonanej na zlecenie powoda (2.228,50 zł) i kosztem sporządzenia kalkulacji (492,00 zł) - a kwotą przyznaną przez ubezpieczyciela (1.086,73 zł).

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, uwzględniając przy tym żądanie pozwu, a także upływ 14 dni od dnia wezwania pozwanego do zapłaty brakującej części odszkodowania.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z określoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Do niezbędnych i celowych kosztów procesu poniesionych przez powoda należało zaliczyć opłatę sądową od pozwu w kwocie 200 zł, koszty zastępstwa procesowego 900 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSR Anna Kurzynowska-Drzażdżewska